

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَإِذَا حُيِّتُمْ بِحَيَّةٍ فَحَيُّوا بِأَحْسَنَ مِنْهَا أَوْ رُدُّوهَا إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ حَسِيرًا

وَقَالَ النَّبِيُّ ﷺ: وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لَا تَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّى تُؤْمِنُوا، وَلَا تُؤْمِنُوا حَتَّى تَحَابُّوا، أَوْ لَا أَذْلكُمْ عَلَى شَيْءٍ إِذَا فَعَلْتُمْوه تَحَابَبْتُمْ؛ أَفْشُوا السَّلَامَ بَيْنَكُمْ.

Kære muslimer!

Vores ædle religion, Islâm, lærer os at hilse med salâm – en smuk sunnah, der i dag desværre glemmes i travlheden og verdslige distraktioner. Men husk: "Esselâmü aleyküm" er ikke kun en hilsen, det er en du'â, en kærlighedserklæring mellem troende.

"Es-Selâm" er et af Allahs Jalla Jalaluhu smukkeste navne og betyder fred, tryghed og harmoni. Koranen siger: "Svar med en smukkere eller tilsvarende hilsen." (Nisâ 4:86)

Profeten ﷺ sagde: "I vil ikke komme i Paradis, før I tror – og ikke tro rigtigt, før I elsker hinanden. Vil I vide, hvad der styrker kærligheden? Udbred salâm iblandt jer." (Muslim)

At give salâm er sunnah, at besvare den er obligatorisk (fard), og at sprede den er næsten obligatorisk (wâjib). Men hvis man siger salâm uden bevidsthed og uden hensigt om at følge Profetens Sallallahu Alaihi Wassalam sunnah, bare som en vane, opnår man ikke nogen belønning. På ensomme og utrygge steder er det faktisk en pligt at give salâm – det betyder i praksis: "Jeg er muslim. Du er i fred for mig. Du kan føle dig tryk – jeg gør dig ikke noget ondt."

Kære muslimer!

Følgende i følge vores elskede Profets Sallallahu Alaihi Wassalam adab (etikette) for skikken omkring hilsen: Den med højere rang giver salâm først. Den ældre hilser den yngre. Den der sidder i køretøj hilser den der går. Den der går hilser den der står. Den stående hilser den siddende. Den mindre gruppe hilser den større. Lederen hilser medarbejderen. Læreren hilser eleven. Faderen hilser sønnen, moderen datteren. Men: Når man træder ind i et rum eller en forsamling, skal den der kommer hilse dem, der allerede er til stede – uanset rang, alder eller status.

I en hadith blev det sagt: "Når I mødes, bøj jer ikke for hinanden og omfavn ikke hinanden." (Berika)

Profeten Sallallahu Alaihi Wassalam og hans ædle Sahabah plejede kun at omfavne hinanden kærligt, når de havde været adskilt i længere tid eller vendte hjem fra en rejse. I en anden hadith siges det: "Når to muslimer mødes og giver hinanden hånden (musafaha), bliver deres synder tilgivet, før de skilles ad." (Tirmizî, Istizân, 11; Ebû Dâvûd, Edep.)

Når man møder en person, der ikke lever i overensstemmelse med islams moral og profetens ﷺ sunna, er det ikke tilladt ifølge religionen at bøje sig, kysse sin egen hånd, støde pander sammen eller kysse på kinderne under hilsenen. Disse handlinger betragtes som bid'ah (påfund i religionen) og er forkastelige og mekruh (uglesete) i islam.

Reflekterende muslimer! Selvom hilsenen i sig selv er en stor dyd, skal den undgås i visse situationer: Man hilser ikke på én, der er i bøn, lytter til fredagsprædikenen (khutba), reciterer Koranen, deltager i dhikr eller i religiøs undervisning. Man hilser heller ikke på nogen, der spiser, på unge fremmede kvinder, på åbent syndige personer (fasiq), folk af bid'ah, alkoholikere, hasardspillere, sladdermagere, eller personer, der bruger deres tid på tomme og unyttige spil.

Derudover er det ikke tilladt at hilse på rige personer kun på grund af deres rigdom, som et tegn på respekt. Det er dog tilladt at hilse på en ældre, fremmed kvinde, og hendes svar må gerne gives med stemme.

Jeg afslutter min prædiken med følgende hadith: "O mennesker! Udbred hilsenen iblandt jer, giv hinanden mad, og bed om natten, når folk sover – så vil I træde ind i Jannah i fred." (Tirmizî, Sıfâtü'l-kıyâme, 42.)